

Srednji vek leta 2021

Zagovorniki multikulturalizma zahtevajo ne le, da bi morali sprejeti korenite spremembe naše kulturne krajine, ampak tudi, da bi nam morali biti veliko bolj dobrodošli nekateri srednjeveški običaji, tradicije in verski zakoni, ki jih je prevzel velik del sveta - pogosto z velikimi stroški v nepreklicni valuti življenja in denarja - stoletja, ki se jih je treba znebiti.

Ta uvoz muslimanskih zakonov in običajev, ki so pogosto v nasprotju z britanskim načinom življenja, se vidi kot še en primer "prednostne obravnave", ki so jo manjšinske skupine deležne nad avtohtonim prebivalstvom. To, da so kristjani in ljudi drugih veroizpovedi nedolžno preganjani v večini muslimanskih narodov, samo povečuje to zamer.

Če obstaja ena "prebujena" težava, ki je povzročila več delitev in jeze v Združenem kraljestvu kot katera koli druga, je to "izkušnja multikulturalizma", ki se je postopoma nalagala na nas - tukaj in v Evropi - od konca druge svetovne vojne.

Te prakse so bile uvedene skozi vse širšo britansko muslimansko skupnost, v katero se je rodil ta pisec in do katere ima zato določeno razumevanje in sorodnost.

Nikjer ni nenavaden občutek upravičenosti - in sovražna reakcija nanjo - bolj utelešen kot v šeriatskem pravu, ki mu je od zgodnjih osemdesetih let prejšnjega stoletja dovoljeno cveteti v Združenem kraljestvu. Iz poročila BBC iz leta 2012, ki citira šejka Haithama al-Haddada, predstavnika Islamskega šeriatskega sveta:

Glede na poročilo možganskega centra Civitas iz leta 2009 bi lahko v Veliki Britaniji delovalo 85 šeriatskih svetov.

Več organov, kot je Islamski šeriatski svet, je v zadnjih petih letih zabeležilo velik porast svojih primerov.

»Naši primeri so se v zadnjih treh do petih letih zlahka več kot potrojili,« pravi šejk al-Haddad.

»V povprečju lahko vsak mesec obravnavamo 200 do 300 primerov. Pred nekaj leti je bil le majhen del tega.«

»Muslimani postajajo vse bolj usklajeni s svojo vero in se bolj zavedajo, kaj jim ponujamo,« je pojasnil.

Uvedba ločenega sodnega sistema za muslimane v Veliki Britaniji je neizogibno sprožila ogorčen odziv nemuslimanov, ki ne vidijo razloga za krojenje ločenih sistemov sodne prakse, ki temeljijo na veri. Ta uvoz muslimanskih zakonov in običajev, ki so pogosto v nasprotju z britanskim načinom življenja, se vidi kot še en primer "preferencialne obravnave", ki so jo manjšinske skupine deležne nad avtohtonim prebivalstvom. To, da so nedolžni kristjani in ljudi drugih veroizpovedi preganjani v večini muslimanskih narodov, samo povečuje to zamer.

Kljub dejstvu, da je bilo šeriatsko pravo - in njegova povezanost s pretepanjem žena, zlorabo otrok, poligamijo, neenakostjo po zakonu in pohabljanjem ženskih spolnih organov (FGM), iz pravil obrezovanja v sunni ("običajna praksa"), nestrpnost do homoseksualnosti - in možnost smrtnih obsodb zaradi bogokletstva, odpadništva in celo posilstva - kot celota obsojeno, ni bil storjen noben poskus, da bi zajezili ta trend. Zdi se, da so protesti skupin za človekove pravice, ki menijo, da je srednjeveška praksa ženskega spola neupravičena in barbarska, storili malo, da bi preprečili njeno široko razširjeno prakso.

Zaradi polemike v zvezi s prakso pohabljanja ženskih spolnih organov postanejo širše posledice šeriatskega prava - kot so dovoljenje pretepanja žensk, otroške poroke, poligamija, neenakost pred zakonom in zakoni o bogokletstvu, ki omejujejo svobodo govora - tema razprav celo v lordski zbornici.

Širjenje šeriatskega prava se nenehno nadaljuje.

Povzetki iz razprav vključujejo točke, kot so: da od približno 80 šeriatskih svetov, ki delujejo v Združenem kraljestvu, nobeden od njegovih izvajalcev ni usposobljen odvetnik. Ni ustreznega vodenja evidenc. "Sodbe" so oblikovane zgolj ad-hoc in, kot je poudarila baronica Shreela Flather, »šarija diskriminira ženske, ne le v zvezi s poroko in otroki, ampak v večini vidikov.«

Baronica Sayeeda Warsi, hči pakistanskih muslimanskih priseljencev in nekdanja ministrica konservativne stranke, je protestirala v zagovoru šeriatskih svetov:

»... s trditvijo, da obstaja razlika med šeriatskim in 'šeriatskim' pravom in da šarija obstaja v Združenem kraljestvu v naši večkulturni družbi.« Lady Warsi je izpostavila primer finančnih obveznic in študentskih posojil, ki so skladne s

šeriatskim standardom, pa tudi halal hrane in obrezovanja.

Če bi le bilo tako!

Zagovarjajoč obtožbe, da so ženskam odvzete pravice v nepriznanih "nikah" (islamskih porokah), je Warsi nekoliko dvoumno predstavila idejo, da bi morala vlada uradno priznati islamske poroke kot način za omejitev prepovedi dvoženstva in mnogoženstva. V Pakistanu ni nič nenavadnega, da imajo moški več žena. Čeprav je bigamija v Združenem kraljestvu nezakonita, bo poligamna poroka priznana, če je bila poroka sklenjena v državah, kjer je praksa zakonita. Trenutno je v Združenem kraljestvu med muslimansko skupnostjo kar 20.000 takšnih porok.

Nedavna anketa za dokumentarec na kanalu 4 je pokazala, da 61% muslimanskih parov, ki sodelujejo na porokah "nikah", ni imelo ločenega civilnega obreda, ki bi zakon po zakonu legaliziral. To pomeni, da uradno 6 od 10 žensk v Združenem kraljestvu, ki so imele tradicionalno islamsko poročno slovesnost, ni zakonito poročenih. Zato so prikrajšane tako za zakonske pravice kot za zagotovljeno zaščito. Da je skoraj 100% poročenih muslimank sklenilo nikah, vendar jih je po britanski zakonodaji manj kot 40% zakonito poročenih, je zaskrbljujoč podatek. Če zakon razpade, 61 % poročenih muslimank nima druge izbire, kot da se drži šeriatskega prava in ne britanskega običajnega prava, zato so prikrajšane za pravice, ki bi jim bile morda ugodnejše na britanskem sodišču, zlasti glede morebitnih pravic do preživnine in skrbništva.

S tem so avtomatično izgubile vse pravice.

Ker nimajo dostopa do družinskega sodišča za delitev premoženja, bodisi družinskega doma ali pokojnine njihovega zakonca, ostanejo zelo ranljive. Ko je na primer moja mati leta 1973 tožila mojega očeta zaradi ločitve, je bil to prvi primer v Veliki Britaniji, da je poroka nikah prišla na dan - in bila izpodbijana. Na presenečenje moje družine je bilo odkrito, da po britanski zakonodaji moji starši nikoli niso bili zakonito poročeni. "Talāk" (islamska ločitev), ki ga je moj oče dobil dve leti prej na konzulatu Združenih arabskih emiratov v Londonu (takrat v Združenem kraljestvu še ni bilo šeriatskih sodišč), tako da je trikrat izjavil pred moško (muslimansko) pričo, da se ji je "odpovedal" - je bil po zakonodaji Združenega kraljestva prav tako neveljaven.

Ob šeriatskem uvoza - industrije halal mesa -, ki jo zdaj sprejema večina lokalov s hitro prehrano, se aktivisti za pravice živali borijo proti temu, kar vidijo kot

nepotrebno krut način zakola, ker živali najprej ne omamljajo. Ton tega BBC-jevega prispevka o šeriatskem pravu je popolnoma v tandemu z islamskim pristopom. BBC se zdi bolj zaskrbljen zaradi halal metode prereza grla neomamljene živali. - BBC se bolj ukvarja z razburjenjem občutljivosti muslimanov kot pa z aktivisti za pravice živali.

»Mnogi ljudje, vključno z muslimani, napačno razumejo šarijo. Pogosto je povezana z amputacijo okončin, smrtjo s kamenjanjem, bičanjem in drugimi srednjeveškimi kaznimi. Zaradi tega jo včasih obravnavajo kot drakonsko. Nekateri ljudje na Zahodu vidijo šarijo kot arhaično in nepravilno družbeno idejo, ki je bila vsiljena ljudem, ki živijo v državah, ki so pod nadzorom šarije. Mnogi muslimani pa imajo drugačen pogled. V islamski tradiciji je šarija videti kot nekaj, kar neguje človeštvo. Šarijo ne vidijo v luči nečesa primitivnega, ampak kot nekaj božanskega, razodetega. V družbi, kjer so družbeni problemi endemični, šarija osvobodi človeštvo, da uresniči svoj individualni potencial.«

Predvidevam, da večina Britancev ne bi mogla manj skrbeti za verske prakse drugih narodov. Vendar pa se pojavijo ugovori, ko se zakoni, ki se zdijo arhaični v Združenem kraljestvu, uvažajo na debelo. Ne glede na to, ali BBC - in ostali pokorni mediji - to cenijo ali ne, bo njihova opravičevalna drža zagotovo razjezila javnost, ki bi si lahko ogledala njihove stoletne tradicije - izpopolnjene z Magna Carta, Johnom Lockeom in Razsvetljenjem - namesto da jih zavržejo med smeti. Očitno so za razumevanje, da šarija - in njeno ohranjanje neintegracije v britansko življenje - škoduje naši družbi, presenetljivo gluhi. Predlagati, da bi morali odobravati pravice tistih, ki so prišli sem po lastni volji, a ki zdaj iščejo rešitve po verskih zakonih iz sedmega stoletja, ki nimajo mesta v življenju nemuslimanske večine Britanije, se lahko zdi nekoliko predrzno. "Države pod nadzorom šarije" - ali "islamske države", če smo natančni - so razvpite po tem, kar bi mi na Zahodu smatrali za barbarsko in pomanjkanje človekovih pravic. Suženjstvo na primer, čeprav morda uradno ni dovoljeno, še vedno obstaja v delih Severne Afrike in Bližnjega vzhoda. Prav tako velja, da je dovoljeno, da muslimanski moški vzame nemuslimansko žensko, kot hoče - o čemer priča več kot 19.000 žrtev obstoječih tolp v Veliki Britaniji. Uvoz takšnih spornih praks ne pomeni le koraka nazaj, ampak je zanesljiv pospeševalec razhajanja.

Ko gre za multikulturalizem, se zdi, da je lahko izravnavanje okolja, da bi se prilagodilo takšnim tradicijam, koristno orodje v glavah tistih, ki bi zagovarjali raznolikost, tudi če posejejo seme delitve.

Zagovorniki raznolikosti zato trdijo, da tiste, ki se ne bi strinjali z zastarelimi praksami, ki bi morale ostati zastarele, imenujemo "rasisti", "ksenofobi" ali "islamofobi", v resnici pa bi lahko le nasprotovali pretepanju žensk, otroške poroke, pohabljanje ženskih spolnih organov ali celi vrsti zlorab, za katere so zmotno mislili, da so bile opuščene pred leti.